

Så startede Thomas' mareridt: Hustruen tog ikke hjem til lejligheden. Hun forsvandt. Gik under jorden, og flyttede så på krisecenter med sønnen, Thor

Lange sagsbehandlingstider i Familieretshuset får flere kvinder til at tage sagen i egen hånd og forlade hjemmet med det fælles barn – i vished om, at det fremmer deres muligheder for at få den fulde forældreret i en langstrakt skilsmisssag. Familieadvokater kalder udviklingen bekymrende.

[ELISABETH ASTRUP](#)
[Journalist](#)

[MICHAEL OLSEN](#)
[Journalist](#)

Kilde : <https://politiken.dk/indland/art7869338/Hustruen-tog-ikke-hjem-til-lejligheden.-Hun-forsvandt.-Gik-under-jorden-og-flyttede-s%C3%A5-p%C3%A5-krisecenter-med-s%C3%B8nnen-Thor>

Egentlig blev han glad, da svigerforældrene ringede og spurgte, om de måtte komme forbi og hente lidt tøj og personlige sager til deres datter.

På den måde fik han også en mulighed for at fortælle dem, at det bestemt ikke var med hans gode vilje, at hun var flyttet. At han stadig tillod sig at håbe, at de kunne finde sammen igen.

De havde trods alt lige fået en søn.

Men der var kun kulde, tavshed og afstand, da svigerforældrene et par dage senere ringede på og trådte ind i lejligheden ledsaget af et helt flyttehold, der målrettet tømte lejligheden og forsvandt lige så pludseligt, som de var dukket op.

»Jeg måtte kæmpe for at beholde min seng«, fortæller Thomas og kigger op fra papirerne med øjne, der er tunge af udmattelse.

Han nåede kun lige at blive far, før hans ekskone pludseligt og uden varsel forvandt med sønnen, uden at fortælle, hvorhen – eller hvorfor.

Nu sad han tilbage i en tom lejlighed, forvirret, forslået, ude at stand til at fatte, hvad der skete, og hvordan han skulle komme videre.

»Der nåede jeg godt nok bunden«, siger han:

»Og jeg må have set knækket ud, da de tømte lejligheden. For inden de løb med de sidste flyttekasser, havde de overskud til at give mig nummeret på Livslinien, som jeg kunne ringe til, hvis jeg overvejede at begå selvmord«.

Krisecenter fremmer sagen

Det er ikke nogen nyhed, at en skilsmisse kan ende i krig og katastrofe. At to, der elskede hinanden, kan ende med at hade og hævne i uforsonlige opgør om børn og bohave.

Det paradoksale er bare, at det nye system, der er skabt til at forlige parterne i konfliktfyldte skilsmisser, i nogle tilfælde gør det stik modsatte.

Jeg må være ærlig; vi ser desværre rigtig mange kvinder, der, uden nogle indlysende grunde, vælger at flytte ind på et krisecenter, vel vidende, at det fremmer deres sag, og mistænkeliggør faderen.

Julie Wijngaard, jurist og partner i Skilsmissebarnet.dk

Lange sagsbehandlingstider i 'Familiereetshuset' kan forlænge slagsmålene, forstærke konflikterne og øge risikoen for uretfærdige, ensidige og usaglige afgørelser, mener mange familieadvokater.

Og hvad værre er:

De lange sagsbehandlingstider har banet vejen for et foruroligende mønster i en del af skilsmissesagerne.

Her ser familieadvokaterne flere mødre, der tager sagen i egen hånd, forlader hjemmet med barn eller børn, går i skjul hos familie, venner og bekendte – eller

tjekker ind på et krisecenter, uden at de har været udsat for nogen form for vold eller fysiske overgreb.

Læs også: Fagfolk: Familieretshuset sylter sager om midlertidigt samvær med skilsmissebørn

Selv om der i realiteten er tale om en bortførelse af et fælles barn, kan flugten ofte styrke moderens muligheder for at få retten til være barnets bopælsforælder, den bedst mulige samværsordning – eller ligefrem den fulde forældremyndighed.

»Sandheden er jo, at de mødre, der tiltusker sig mest mulig tid med børnene, jamen de får ofte bopælen og måske endda forældremyndigheden, fordi børn knytter sig til den forælder, de er mest sammen med. Og det er tilknytningen, der tillægges størst vægt på i de her sager«, siger Julie Wijngaard, jurist og partner i Skilsmissebarnet.dk, der både rådgiver skilte kvinder og mænd.

»Det kan med andre ord betale sig at stikke af med det fælles barn – også selvom der sidder en sød og fornuftig far i den anden ende. Og jeg må være ærlig; vi ser desværre rigtig mange kvinder, der, uden nogle indlysende grunde, vælger at flytte ind på et krisecenter, vel vidende, at det fremmer deres sag, og mistænkeliggør faderen«.

Julie Wijngaard skynder sig at understrege, at krisecentrene er og bliver uundværlige bosteder for de mange kvinder, der bliver udsat for grov vold og overgreb – og ikke har andre muligheder for at redde sig selv og børnene.

Det samme er meldingen fra den store gruppe af familieadvokater, Politiken har talt med i forbindelse med denne artikel.

Men der er også en anden virkelighed: En virkelighed, hvor kvinder tjekker ud af ægteskab og parforhold og ind på et krisecenter – i bevidsthed om, at det giver dem bedre muligheder for at vinde børnene i en langstrakt skilsmissesag.

»Jeg oplever, at der er en type kvinder, som, når de først har besluttet sig for, at der ikke skal være en far i deres børns liv, ikke skyer nogen midler for at nå målet«, siger Nanna Bolund, fuldmægtig i advokatfirmaet Strauss og Garlik:

»Og hvis en mor har besluttet sig for virkelig at ville have faderen ud af børnenes liv, så er et ophold på krisecenter et effektivt værktøj. En række sager bliver forplumret af den grund. Og med al den tid, der går, inden sagen er afgjort, bliver faderens relation til barnet så spinkel, at det tager årevis at rette op på det bagefter«.

Tusinder af tvivlsomme sager

Nanna Bolund vurderer selv, at hun har to af den type sager om året, hvor en kvinde uden rimelig grund tjekker ind på et krisecenter.

»Det lyder måske ikke af meget, mens hvis alle familieadvokater bare har to sager om året, så taler vi jo om mange tusinde tvivlsomme ophold på landets krisecentre«, siger hun.

Selv om det, efter hendes vurdering, er blevet sværere at slippe gennem en skilsmissesag med halve sandheder og blinde vinkler, bliver faderen alligevel slået af pinden, hvis barnets mor flytter ind på et lukket krisecenter med det fælles barn, mener Nanna Bolund.

Jeg ser desværre sager, hvor jeg fornemmer, at der er klare strategier bag det, der sker i en konflikt

Emma Hertel Theilmann, familieadvokat

For uanset om opholdet er rimeligt eller ej, er det i sidste ende systemets logik, at det er bedst for barnet at bo hos den forælder, der er hos barnet.

Også selvom den anden forælder uberettiget bliver nægtet samvær.

Det er også meldingen fra familieadvokat Emma Hertel Theilmann.

»Jeg ser desværre sager, hvor jeg fornemmer, at der er klare strategier bag det, der sker i en konflikt«, siger hun.

»Det kan være, at det starter med, at den ene part flytter på krisecenter, fordi der er beskyldninger om vold. Og selv om beskyldningerne kan vise sig grundløse – hvilket man kan have en klar fornemmelse af fra begyndelsen – så betyder beskyldningerne desværre, at sagerne kan trækkes i langdrag, og tid er en væsentlig faktor i disse sager«.

Sid stille

Det var i sommerferien sidste år, at Thomas' daværende kone pludselig meddelte, at hun trængte til at være lidt alene og derfor ville tage hjem til lejligheden på Nørrebro et par dage tidligere end planlagt.

Og sådan blev det.

Hun forlod sommerhuset i Jylland og tog deres nyfødte søn med sig.

»Det lød fornuftigt i mine ører, det er hårdt arbejde at få en baby, og vi var jo sammen med hele svigerfamilien i sommerhuset, så jeg forstod godt, at hun trængte til lidt fred«, siger Thomas og gemmer ansigtet i hænderne.

Så startede mareridtet. Hustruen tog ikke hjem til lejligheden på Nørrebro. Hun forsvandt. Gik under jorden. Boede først en periode hos bekendte og flyttede så ind på et krisecenter i Nordsjælland med sønnen, Thor.

Thomas hørte ingenting, fattede ikke, hvad der foregik, troede, der var sket en ulykke – og gik ned med et depressivt brag, da det gik op for ham, at konen ikke kun ville skilles:

Hun ville også have den fulde forældremyndighed over Thor. Og da hun samtidig gennem sin advokat anklagede Thomas for at være psykisk ustabil og psykisk og fysisk voldsom, kunne det ikke komme på tale at lade sønnen se sin far, mens sagen blev vurderet og behandlet i Familieretshuset.

»Jeg tror ikke rigtig, jeg forstod, hvad der foregik. Jeg var jo fuldstændig magtesløs, kunne intet gøre. Hvis jeg protesterede, blev det betragtet som konfliktoptrappende, og så kunne jeg glemme alt om at se min søn«.

»Sid stille og find dig i, at du ikke kan gøre noget. Det var det råd, jeg fik af min advokat. Så der sad jeg måned efter måned og ventede på et mirakel«, fortæller Thomas og tilføjer:

»Det er svært at miste et barn, man lige har fået, svært at forstå, at en mor bare kan bortføre et barn, uden at det har konsekvenser. Og svært at leve med så vanvittige anklager, når man ikke får lov at forsvare sig; der var ingen, der ville høre, hvad jeg havde at sige, jeg var jo stemplet som voldspsykopat«.

Hul i samværsregler

Politiken har i det seneste halve år fulgt Thomas' sag og kamp for at få lov at se sin søn. Og gennemgået store dele af sagens mange papirer og mails.

De fortæller en trist historie om en konfliktfyldt skilsmisse, hvor begge parter anklager hinanden for at være psykisk ustabile, for at være mere eller mindre uegnede som forældre og for at udøve mere eller mindre fysisk og psykisk vold mod hinanden.

Men det fremgår også, at sagsbehandlingen stort set udelukkende er baseret på ekskonens udlægning, forklaringer og anklager, der bliver bakket op af det krisecenter, hun opholder sig på.

Familieretshuset tager slet ikke stilling til, om Thomas skal have den mulighed, loven giver ham for at se sin søn i et såkaldt midlertidigt samvær, mens sagen er under behandling.

Hele ideen med det midlertidige samvær er ellers netop at sikre, at den forælder, der ikke har barnet boende, kan fastholde og bevare en rimelig kontakt med det fælles barn.

Også når sagen trækker ud, når anklagerne flyger gennem luften, og når den ene forælder forsøger at skjule barnet for den anden.

Derfor skal Familieretshuset, ifølge reglerne, træffe hurtige afgørelser om midlertidigt samvær. Det sker bare ikke i Thomas' sag.

Faktisk går der otte måneder, inden han overhovedet bliver hørt i sagen, og det sker ikke, før Familieretshuset i slutningen af februar i år indkalder ham til det første møde i selve samværsagen.

»Meningen er jo, at når der er konflikt om bopæl og samvær, jamen, så skal der komme en hurtig midlertidig afgørelse, så både mor og far har en mulighed for at se deres børn. Et barn er jo ikke den ene forælders ejendom, selvom det nogle gange kunne virke, som om det er holdningen hos den ene forælder«, siger Julie Wijngaard.

»Problemet er jo, at når sagerne trækker ud, så mister faderen kontakten til barnet, og så bliver det, paradoksalt nok, endnu sværere at få et samvær med barnet senere i processen. På den måde belønner man faktisk den forælder, der stikker af med barnet, også i de sager, hvor der ikke er nogen rimelig grund til at gøre det«, siger hun.

De fleste fædre gør som Thomas.

Venter, mens de langsomt og sikkert mister kontakten til deres børn. Udtrykker de vrede, desperation eller utålmodighed i kontakten med sagsbehandlere, myndigheder og modpart, bliver det betragtet som 'konfliktoptrappende', og dermed kan det blive det endnu sværere for faderen at få et samvær.

Julie Wijngaard kalder det »utænkeligt«, at det ville udløse samme accept og forståelse i 'systemet', hvis det var faderen, der stak af med barnet i forbindelse med en skilsmisssag.

»Jeg tror desværre, vi har brug for at erkende, at de her sager nogle gange repræsenterer en blind vinkel i ligestillingsdebatten. For det er altså ikke nogen naturlov, at kvinder er bedre forældre end mænd«, siger hun.

Og Thomas' sag er ikke enestående.

Som Politiken tidligere har beskrevet, er det ikke usædvanligt, at afgørelser om midlertidigt samvær bliver udskudt og skubbet i mange måneder. Og at den del af sagen først bliver behandlet, når Familieretshuset holder det første møde i den egentlige samværs sag.

Læs også: Fagfolk: Familieretshuset sylter sager om midlertidigt samvær med skilsmissebørn

Læs også: Far må vente fem måneder på at se sin 4-årige søn – nu griber ombudsmanden ind

Luftige anklager

Det er blandt andet på den baggrund, at Folketingets ombudsmand, Nils Fenger, nu har besluttet at endevende sagsbehandlingen i Familieretshuset som et udtryk for sin dybe bekymring ved systemet.

Julie Wijngaard er også bekymret.

Hun frygter, at antallet af tvivlsomme krisecentersager vil vokse de kommende år, fordi det i stigende grad er »luftige anklager om psykisk vold«, der bliver brugt som begrundelsen, når kvinder beslutter sig for at fjerne børnene fra hjemmet og rykke ind på et krisecenter.

Familieadvokater - Julie Brønden Wijngaard (th.) og Charlotte Trolle ser flere sager, hvor kvinder flytter med børnene og tager på krisecenter selvom de ikke har været udsat for vold.

Det, kvinderne kalder psykisk vold, er ofte de sammenstød og uoverensstemmelser, der forekommer i de fleste dårligt fungerende ægteskaber, og det har meget lidt at gøre med psykisk vold, mener Julie Wijngaard:

»Grov psykisk vold kan jo være lige så ødelæggende som fysisk vold, og hvis det er dét, man bliver udsat for, så giver det rigtig god mening at søge ind på et krisecenter«.

»Problemet er bare, at det ofte er nogle luftige og tvivlsomme fortolkninger af psykisk vold, vi ser. Meget af det har, efter min bedste overbevisning, intet med vold at gøre«.

Julie Wijngaard kan blandt andet fortælle om en kvinde, der mente, at hun havde været udsat for psykisk vold, fordi hun og manden var uenige om, hvorvidt man skulle gå i lange eller korte bukser om sommeren.

»Hun mente også, det var psykisk vold, at hun og manden ikke kunne blive enige om, hvem der skulle styre fjernbetjeningen om aftenen. Jamen, hallo«, siger Julie Wijngaard.

Det, jeg hører dig sige, er jo, at nogle kvinder tager på krisecenter uden nogen anden grund end at fremme deres egen sag og få faderen til at se skidt ud?

»Mange, desværre«.

Formanden for landets familieadvokater, Anne Broksø, vil ikke udelukke, at nogle kvinder bruger krisecentrene som løftestang i konfliktfyldte skilsmisssager.

»Vi oplever i hvert fald i stigende omfang, at kvinder påberåber sig, at de er blevet udsat for vold, især psykisk vold, og at de på den baggrund involverer et krisecenter«, siger hun:

»Om det så skyldes, at volden eskalerer ude i familierne, eller om krisecentrene bliver brugt som et værktøj i en skilsmisssag, det er et åbent spørgsmål«.

Spørger man familieadvokat Jesper Nikolajsen er det for nemt at udelukke den ene forælder fra samvær ved at »tage på krisecenter«.

»I år har jeg haft cirka 20 sager, hvor den ene part er taget på krisecenter, og hvor opholdet er blevet brugt som et argument i skilsmisssagen«, siger han.

»Nogle gange er det fuldt berettiget, andre gange bliver det afvist som et argument. Men for mig at se er det problematisk, at det at tage på krisecenter kan sætte samværet i stå. For den konflikt, der er årsag til, at den ene tager på krisecenter, har sjældent noget med barnet at gøre. Derfor bør samværet gennemføres, selv om den ene forælder er flyttet på krisecenter«.

Ensidige erklæringer

Og det er ikke kun opholdet på et krisecenter, der giver moderen gode kort på hånden i en skilsmisssag.

Hun kan også bede krisecenteret udarbejde en såkaldt krisecentererklæring, der kan bekræfte hendes påstand om, at hun har været udsat for fysisk eller psykisk vold.

Flere eksperter er stærkt skeptiske over for disse erklæringer. Også Julie Wijngaard:

»Mange kvinder bruger helt forståeligt krisecentererklæringerne i den videre sagsbehandling, for de udstiller jo, sjøvt nok, kvinden som det sagesløse offer, og de bliver desværre ofte et tungt argument mod faderen, som han i øvrigt ikke kan forsvare sig imod«.

»Vi mener, at de her erklæringer er ensidigt indhentede og derfor ikke bør tillægges nogen vægt overhovedet i den videre sagsbehandling«, siger hun.

Ifølge Nanna Bolund bliver krisecentererklæringerne dog ikke tillagt samme store betydning som tidligere. Myndigheder og domstole kræver i stigende grad, at der er andre vurderinger og analyser, der kan bakke krisecenterets erklæring op.

»Men det er jo også et problem, at vi er endt der. For der er i den grad kvinder, som har været udsat for vold, og som har brug for at blive taget alvorligt«, siger hun.

Julie Wijngaard har aldrig anbefalet sine klienter at flytte på krisecenter, medmindre der virkelig er tale om vold.

»Det kan da godt være, at det gavner en kvindes skilsmisssag, at hun lige tager et ophold på et krisecenter, uanset hvor udramatisk sagen er, men vi bruger altså ikke beskidte tricks her i butikken«, siger hun.

Er det dit indtryk, at nogle advokater ligefrem anbefaler et ophold på et krisecenter.

»Det kan jeg da ikke udelukke, det er jo også et *game*, det her«, siger Julie Wijngaard.

Landsforeningen af Kvindekrisecentre tror ikke på, at det kan lade sig gøre at snyde sig til et ophold på et krisecenter.

»På krisecentrene foregår der en visitation af de kvinder, der kommer ind, nemlig i form af en samtale, der går meget tæt på kvinden og hendes situation. Det er typisk krisecenterlederen eller en fra det socialfaglige personale, der står for denne samtale, og det er altid en person, som har stor erfaring og høj voldsfaglighed, der visiterer; dem kan man ikke løbe om hjørner med«, siger foreningens formand, Karin Gaardsted, der tilføjer, at en løgn hurtigt vil blive tydelig, enten i form af samtaler med kvinden eller med børnene.

Hun understreger samtidig, at der ikke er nogen krisecentre, der kan tåle at blive »anfægtet på deres hæderlighed og på deres visitationsarbejde«, for det er også det, der ligger til grund for centrenes samarbejde og økonomiske aftaler med landets kommuner.

»Men når flere navngivne advokater og jurister peger på, at vi har et problem, så fortæller det mig, at det er på tide, at vi inviterer dem til et møde, så vi kan høre, hvad de baserer kritikken på. For jeg vil godt sige meget klart: Der er ingen i krisecenterverdenen, der har noget som helst ønske om, at en far skal formenes adgang til sine børn, medmindre der er rigtig gode grunde til det«, siger Karin Gaardsted.

9 timers samvær

Der har været perioder, hvor Thomas seriøst har overvejet at opgive kampen, smide håndklædet i ringen og lade ekskonen vælge den løsning, der passer hende bedst.

Men det ville være at svigte Thor. Det ville være at acceptere et overgreb. Og det ville, frem for alt, begrænse hans samvær med sønnen til et urimeligt minimum, mener han.

Og efter otte måneders limbo blev der tændt et lille lys i mørket, da han endelig fik mulighed for at forklare sig og fremlægge sit syn på hele skilsmisssagen i Familieretshuset i begyndelsen af februar.

"Jeg var så bange for, at min ekskone skulle opfinde nye anklager mod mig. Derfor bad jeg selv om, at det blev et overvåget samvær i Familieretshuset, hvor der var personale og pædagoger til stede"

Thomas

Især da sagsbehandleren noget forundret bemærkede, at Thomas' version af sagen, da godt nok var en hel del anderledes end ekskonens. Og lovede at gøre alt, hvad der var muligt, for at han kunne få et samværsforløb med sin søn.

Der gik yderligere fire måneder, hvor håbet næsten blev slukket igen.

Så skete det: I sensommeren fik Thomas tildelt seks samværs-seancer af halvanden times varighed, eller i alt 9 timers samvær med Thor.

»Jamen, jeg var lykkelig, jeg græd, grinede, jublede og så blev jeg bange, for hvordan håndterer jeg et barn, jeg ikke har set i over et år, og som nok slet ikke kan genkende sin far. Thor er jo mit første barn, jeg har ikke en masse erfaring i det her«, fortæller Thomas.

Han kunne selv være med til at bestemme, hvor han skulle møde Thor. Betingelsen var bare, at ekskonen også skulle være til stede.

»Jeg var så bange for, at min ekskone skulle opfinde nye anklager mod mig. Derfor bad jeg selv om, at det blev et overvåget samvær i Familieretshuset, hvor der var personale og pædagoger til stede«.

»Også fordi jeg bare gerne ville vise pædagogerne, at jeg er en god nok far«, fortæller Thomas og slipper et af de sjældne smil ud i friheden.

I august fik han den første halvanden time med Thor. Han glemmer det aldrig. Det gik over al forventning:

»Vi havde god kontakt, Thor og jeg, det sagde pædagogerne også bagefter, det var, som om han kunne huske mig. Efter så lang tid. Det er jo helt fantastisk«.

Jeg ved godt, jeg har tabt

Han har stadig tre timers samvær tilbage. Men nu har frygten igen bemægtiget sig sindet. For Familieretshuset har sendt sagen videre til domstolene; nu er det dem, der skal afgøre, hvordan samværet i sidste ende skal fordeles mellem de tidligere ægtefæller.

Og dermed kan der, i værste fald, gå yderligere et halvt eller et helt år, inden der er truffet en afgørelse.

»Er det så igen min ekskone, der i samarbejde med Familieretshuset bestemmer, hvor meget og hvor lidt jeg må se min søn. Jeg kan næsten ikke holde det ud«.

Thomas er ikke i tvivl om, at ekskones ophold på et krisecenter har haft stor betydning for sagens forløb.

»Hvis min ekskone har brug for at bo på et krisecenter i en periode, så er det hendes valg. Det kan og skal jeg ikke blande mig i. Men det er frustrerende, at min ekskones initiativ får så direkte konsekvenser for mine muligheder for at se vores søn«.

»Og når det system, der også skal sikre min søns og mine rettigheder, overhovedet ikke har nogen interesse for min side af sagen, så svarer det vel til at blive varetægtsfængslet på ubestemt tid, uden mulighed for at blive stillet for en dommer«, siger Thomas og kigger ned i papirerne, inden han siger sætningen og lader den stå et øjeblik:

»Jeg ved jo godt, at jeg har tabt«.

Men han har stadig et håb.

»Man får jo ikke forældreretten og bopælen, når man har været så lidt sammen med sit barn. Jeg må tage det samvær, jeg kan få. Det har jeg forstået. Men jeg

håber og tror stadig på, at vi kan finde ud af at samarbejde om at være gode forældre for vores barn. Han har brug for os begge to«.

»Vi havde god kontakt, Thor og jeg, det sagde pædagogerne også bagefter, det var, som om han kunne huske mig. Efter så lang tid. Det er jo helt fantastisk«.

Jeg ved godt, jeg har tabt

Han har stadig tre timers samvær tilbage. Men nu har frygten igen bemægtiget sig sindet. For Familieretshuset har sendt sagen videre til domstolene; nu er det dem, der skal afgøre, hvordan samværet i sidste ende skal fordeles mellem de tidligere ægtefæller.

Og dermed kan der, i værste fald, gå yderligere et halvt eller et helt år, inden der er truffet en afgørelse.

»Er det så igen min ekskone, der i samarbejde med Familieretshuset bestemmer, hvor meget og hvor lidt jeg må se min søn. Jeg kan næsten ikke holde det ud«.

Thomas er ikke i tvivl om, at ekskonens ophold på et krisecenter har haft stor betydning for sagens forløb.

»Hvis min ekskone har brug for at bo på et krisecenter i en periode, så er det hendes valg. Det kan og skal jeg ikke blande mig i. Men det er frustrerende, at min ekskones initiativ får så direkte konsekvenser for mine muligheder for at se vores søn«.

»Og når det system, der også skal sikre min søns og mine rettigheder, overhovedet ikke har nogen interesse for min side af sagen, så svarer det vel til at blive varetægtsfængslet på ubestemt tid, uden mulighed for at blive stillet for en dommer«, siger Thomas og kigger ned i papirerne, inden han siger sætningen og lader den stå et øjeblik:

»Jeg ved jo godt, at jeg har tabt«.

Men han har stadig et håb.

»Man får jo ikke forældreretten og bopælen, når man har været så lidt sammen med sit barn. Jeg må tage det samvær, jeg kan få. Det har jeg forstået. Men jeg håber og tror stadig på, at vi kan finde ud af at samarbejde om at være gode forældre for vores barn. Han har brug for os begge to«.

Advokater: Mødre misbruger krisecentre i skilsmisssager

LÆS MERE:

Fagfolk: Familieretshuset sylter sager om midlertidigt samvær med skilsmissebørn

Alle var enige om, at skilsmissebørnene skulle have det bedre. Men pengene fulgte ikke med

Utilfredse forældre skyder skilsmisselforløb ned

Far må vente fem måneder på at se sin 4-årige søn – nu griber ombudsmanden ind
